

na planoti Sette Comuni pristop v beneško nižino. Onstran Asiaga na gorovju se je utrdil. Njegovo najsilnejše oporišče je hrib Meletta severno-vzhodno Gallia. Obupno se oklepa te gorske pozicije. Bojno ozemlje je hudo, luknje v snegu in zemlji so čisto edino varstvo, ognja ni mogoče prižgati niti ponoči, ker je sovražnik preblizu in noči presvetle. Gorske vasi so razdrte in ne dajejo nikakega zavzetja. Vzpodbujevalno učinkuje bližina nižine. Vse dela, vse giblje, da pričeta ofenziva ne zastaja. Iz sovražnikovih ukrepov se vidi, da računa z novo fazo bojev. Sovražnik je koncentriral s postavljenimi sedmo svojo armado sedaj vso svojo vojno moč med Piavo in Adigo na frontnem loku, širokem okoli 170 kilometrov. Na tirolski zapadni fronti od Ortlerja do Adige stoji slejkoprej prva italijanska armada. Francoske čete so došle na prostor severno Verone.

Vojna na morju.

Potopljeno.

W.-B. Berlin, 29. novembra. Vsled delovanja nemških podmorskih čolnov bilo je na severnem bojišču zopet 3 parnikov in 1 jadernica potopljena.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Napad avstrijske mornarice.

K.-B. Dunaj, 30. novembra. Iz vojniskovnega urada se poroča:

Dne 28. novembra v ranem jutru odplule so skupine naših torpednih ladij v poizvedovanje italijanskega obrežja. Ena skupina opazila in obstreljevala je južno izliva Meteura en tovorni vlak. Lokomotiva je eksplodirala. Vlak je bil močno poškodovan. Med obstreljevanjem stale so ladje pod brezuspešnim ognjem neke srednje-kalibrske baterije na suhem. Ena druga skupina ladij borila se je proti srednjim topovskim baterijam pri Corsinu in Rimini. Med in po obstreljevanju bile so ladje brezuspešno od sovražnih letalcev obstreljevane. Pri vrnitvi opazilo se je več sovražnih ladij, ki so se umaknile napadu in odplule proti severnemu zapadu. Sevrane ladje pri Anconi bile so od enega pomorskega letalca z bombami obložene. Vse naše ladje in vsa naša letala so se nepoškodovano vrnila.

16.000 ton potopljenih.

W.-B. Berlin, 30. novembra. Zapadno in južno-zapadno ceste od Gibraltara potopili so nemški podmorski čolni zopet 5 parnikov in 2 jadernici s skupno 16.000 brutto-register-tonami.

Prinašamo sliko, ki kaže zanimiv učinek delovanja nemških podmorskih čolnov. En tovorni vlak od 4489 kilometrov dolgoti, odgovarja s svojo tovorno zmoglostjo od 1. februarja do 1. avgusta 1917 potopjenemu tovornemu prostoru sovražnih ladij. Ta vlak bi zamogel tvoriti elipso, ki bi obsegala m. dr. mesta Brüssel, Berlin, Varšava, Kiew, Budimpešta, Dunaj in Paris. Ogromne zaloge na strelivo, živilu in velikanško število življenj sovražnikov so nemški podmorski čolni potopili. Preprečili so s tem, da bi se Nemčijo in

13.000 ton potopljenih.

W.-B. Berlin, 1. decembra. Noviuspehi podmorskih čolnov v zatvornem okolišču okrog Anglije: 13.000 brutto-register-ton.

Šef admiralnega štaba mornarice.

21.000 ton potopljenih.

K.-B. Berlin, 2. decembra. (W.-B.) Uradno se razglasa:

Eden nemških podmorskih čolnov (poveljnik pomorski oberlajtnant H. Valentiner) potopil je nanovo v vzhodnem Kanalu pod najtežjim sovražnim protiučinkom 5 parnikov z okroglo 21.000 brutto-register-tonami.

Prestolni govor našega cesarja.

„Gospodarji hočemo biti v lastni hiši!“

V otvorni seji avstrijskih delegacij imel je naš krasni mladi cesar velepomembni prestolni govor, kateremu posnemamo sledeče važne točke:

Cesar se je zahvalil za vdanostne pozdrave predsednika delegacij in se spominjal potem predhodnika, nepozabljivega cesarja Franc Jožefa. Dejal je: V hudih in lepah urah je pokojni vladar skozi dve človeški življenji v brezprimerni lastni požrtvovalnosti in delu usodo svojih narodov vodil. Blagoslovljen bodi njegov spomin! Stari cesar, katerega najiskrenejša želja je bila, da bi večer svojega življenja smel porabiti za dela miru, ni iskal boja. Krvavega srca, ali v zaupanju na Boga, požrtvovalnost svojih narodov in moč monarhije je moral neizogibno vojno sprejeti. Našel je navdušeni odmev. Slavni uspehi naših zmagovitih armad, pogum naše armade napolnijo nas s patrijotičnim ponosom. Zato se zahvaljujemo v prvi vrsti vsemogočnemu Bogu. Ali tudi našim vojakom in hrabremu vztrajanju v zaledju se moramo zahvaliti. Onim, ki so v vojni trpeli, veljala bode prva naša skrb. Kakor v težkih časih nismo poznali bojazni, tako tudi sedaj, ko se prične jasnit pogled v bodočnost, ne smemo preseči mero tega, kar nam prija. Po zmagoviti obrambi smo vsakokrat pripavljeni, skleniti častni mir, ki zajamči existenco monarhije.

Cesar se je spominjal na papeževo miravno posredovanje in omenil, da je ponudbo ruske vlade glede začetka pogajanj za splošni mir sprejel. In cesar je nadaljeval: Na drugi strani pa moramo smatrati kot svojo najsvetejšo dolžnost, da meč, ki nam ga je potisnila sovražnost plena lač-

nih sosedov v roko, ne odložimo preje, dokler se ne bodejo odpovedali naši nasprotniki svojim blaznim načrtom glede razdelitve in posiljenja naše države. Gospodarji hočemo ostati v lastni hiši!

Tako krasno izkušena zveza z Nemčijo, katere prevzvišenega vladarja sem smel pred kratkim kot gosta pozdraviti, bila je zadnjič vsled zmag na južnem zapadu nanovo okrepana. Z bolgarskim ljudstvom vežejo nas bratske razmere. Turški vojaki so hrabro z nami držali in upamo, da pride i za Turčijo čas novega procvita in razvitka. Z nevtralnimi državami hočemo razmere okrepčati.

V tem zmislu je govoril naš cesar Karl! Krasna je bila njegova beseda o naši miroljubnosti. Še krasnejšo njegovo odkritosrčno priznanje, da hočemo ostati gospodarji v lastni hiši. Nikdo nima pravice in nikdo se ne sme predrzniti, v mešavati se v naše zadeve. Ne zunanji sovražniki, ne notranji rogovileži! Naš dom si bomo sami vstvarili in sami uredili. Hvaležno se klanjamo pred to cesarjevo besedo. Avstrija nad vse!

Hindenburg in Ludendorff o vojni in miru.

Najznamenitejši nemški vojskovodja feldmaršal Hindenburg in njegov zvesti pomočnik Ludendorff sta se pogovarjala pred kratkim v nemškem velikem glavnem stanu sčasnikarji o vojni in miru. Prinašamo par značilnih mest iz tega pogovora:

„Vse gre dobro“, začel je Hindenburg pogovor. In Ludendorff je potrdil: „Vojni položaj opravičuje največje zaupanje.“

„Prezmeti moramo seveda“, nadaljeval je Hindenburg, „in nekaj napač bomo pač še imeli, mi kakor naši zavezniki. Čimbolj se vojna svojemu koncu približuje, temmanj smemo v svoji sili opesati. Le trdno stati in močno biti — potem pride mir že sam ob sebi!“

Ludendorff je dodal: „Čas miru določiti seveda ne moremo. Noben vojskovodja ne more kaj tacega prorokovati, ravno tako kakor ne more določiti zdravnik ob bolniški postelji dan ozdravljenja, katerega se hoče vedno od njega vedeti. Le eno zamoremo z gotovostjo zagotoviti: Vojna se bode za nas ugodno končala.“

Obiskovalec je vprašal: „Gotovo se ne more čas miru določiti; ali mogoče pa vprašanje „kako“? S katerimi sredstvi se bode mir najsigurnejše uresničil?“

„Mir se bode tempreje uresničil“, odgovoril je Ludendorff, „čimbolj ugoden bode postal naš vojni položaj. Še stoji dejanje nad besedo!“

In Hindenburg: „Zato ni treba zdaj več o miru govoriti. Mir je še prenežna rastlina, da bi se jo smelo trajno dotikati.“

„Začetek“, je nadaljeval Ludendorff, „hočejo menda Rusi napraviti. S tem nočem reči, da smatram izjavo boljševikov že za miravno ponudbo. Najprve se mora dobiti jamstvo, da ima vlada tudi silo, uresničiti uspeh pogajanj z nami na znotraj in zunaj. Premirje z Rusijo zamoremo pač vsakokrat skleniti, kadar imamo jamstvo, da se bode premirje držalo. Vprašanje splošnega premirja pa bode težavno. Hočem omeniti le eno vprašanje: Ali naj se med splošnim premirjem naši podmorski čolni vsakemu bojevnemu delu odpovejo, ali naj medtem trgovske ladje nemoteno v Anglijo, Francijo in Italijo vozijo in s tem položaj nasprotnikov izboljšajo, medtem ko mi nimamo nobenega dovolja? Premirje 3 mesecev je dovolj dolgo. V treh mesecih se zamore v sovražnih državah mnogo na našo škodo spremeniti. Postati si moramo jasni v najkrajšem času in priti do sklepov, ne da bi vojaški položaj kaj trpel. — Ako mi kdo pravi, da je bila ruska revolucija za nas sreča, potem protestiram. Ruska revolucija ni bila sreča, marveč naravna in potrebna posledica našega vojevanja. Moder-

Delo nemških podmorskih čolnov.

Das Leistungsvermögen des versenkten feindl. Schiffsraumes vom 1. Februar bis 1. August 1917.

Avstro-Ogrsko od sovražne strani izstradalo in tako k nečastnemu miru prisililo.